

ПРОТОКОЛ

№ 20

гр. Бургас, 12.02.2024 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на дванадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Галина Т. Канакиева
Яница С. Събева Ченалова

при участието на секретаря Елена П. Георгиева
и прокурора К. Г. К.

Сложи за разглеждане докладваното от Галина Т. Канакиева Въззивно административно наказателно дело № 20242000600014 по описа за 2024 година.

На именното повикване в 10:30 часа се явиха:

За жалбоподателя „РЕАЛ ФАКТОРИ“ ЕООД – представлявано от Б. С. И., се явява особеният представител адв. Д. И. И.

Не се явява законният представител Б. И., редовно призован чрез особения представител адв. Д. И..

Апелативна прокуратура – Бургас се представлява от прокурор К.

По хода на делото:

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

ОСОБИНИЯТ ПРЕДСТАВИТЕЛ АДВ. И.: Считам, че липсват пречки, моля да бъде даден ход на делото.

Съдът като изслуша становищата на страните, намира, че няма пречки за разглеждане на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

Съдията докладчик докладва делото.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам искания за отводи на състава на съда и на секретаря.

ОСОБЕНИЙТ ПРЕДСТАВИТЕЛ АДВ. И.: Също нямам искания за отводи на състава на съда, на прокурора и на секретаря.

Съдът ДОКЛАДВА постъпило служебно изискано актуално състояние на „Реал Фактори“ ЕООД, към дата 12.02.2024 г.

ПРОКУРОРЪТ: Няма да сочим допълнителни доказателства.

ОСОБЕНИЙТ ПРЕДСТАВИТЕЛ АДВ. И.: Няма да соча нови доказателства. Нямам доказателствени искания пред въззивната инстанция.

Съдът по доказателствата

О П Р Е Д Е Л И:

ПРОЧИТА приложените към делото доказателства, както и служебно изисканото от съда актуално състояние на „Реал Фактори“ ЕООД.

ПРИКЛЮЧВА събирането на доказателства и **ДАВА ХОД** на съдебните прения.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, считам жалбата от адв. Д. И., особен представител на „Реал Фактор“ ЕООД, срещу решение № 292/14.11.2023 г. по АНД № 924/2023 г. на Бургаския окръжен съд, за неоснователна.

В жалбата се твърди, че решението е постановено при неправилно тълкуване и прилагане на приложимите процесуални и материалноправни норми и е нарушено правото на защита на страната -юридическо лице в процеса, както и липсва законоустановеност на наказанието.

Считам изложените съображения за неоснователни. За да постанови решението си, БОС правилно е преценил, че са налице предвидените в ЗАНН предпоставки за налагане на имуществена санкция на „Реал Фактори“ ЕООД. Действително с влязъл в сила съдебен акт по описа на

Районен съд – Несебър, Л. С. – търговски пълномощник на управителя на „Реал Фактори“ ЕООД, е признат за виновен и осъден за престъпление по чл. 172б, ал. 1 от НК. По приключилото наказателно производство е била изготвена съдебноикономическа експертиза, от заключението на която се установява, че пазарната стойност на веществените доказателства по делото, предмет на извършеното престъпление, е в размер на 78 630 лв., т.е. това е сумата, с която юридическото лице би се обогатило от процесното престъпление по чл. 172б, ал. 1 от НК. Следователно, в случая има връзка между извършителя на престъпното деяние и юридическото лице, както и между престъпното деяние и имуществената облага, която юридическото лице би могло да получи в размер на 78 630 лв. Обстоятелството, че не е налице идентичност между осъденото лице по НОХД № 1030/2022 г. на Районен съд – Несебър и юридическото лице „Реал Фактори“ ЕООД, намирам за ирелевантно предвид принципите на българското наказателно право, според които наказателната отговорност е лична и не може да бъде носена от юридическо лице. Действително „Реал Фактори“ ЕООД не е участвал в съдебната фаза, на развитото се първо по ред наказателно производство, но в настоящото административнонаказателно производство е можело да упражни правото си на защита и да оспори наличието на законовите предпоставки за налагане на имуществена санкция по ЗАНН.

В този смисъл считам, че първоинстанционният съд не е нарушил приложимите процесуални и материалноправни норми, нито правото на защита на юридическото лице, а определеното наказание – имуществена санкция от 78 630 лв., е справедлива и размерът и е правилно определен, предвид доказателствата по делото. За това предлагам да оставите жалбата без уважение.

ОСОБЕНИЙТ ПРЕДСТАВИТЕЛ АДВ. И.: Уважаеми апелативни съдии, намирам, че жалбата е основателна и моля да бъде уважена. Ще добавя само към подробно изложените съображения още един акцент.

Още при започване на административнонаказателното производство, съставът на Окръжния съд е преценил именно за важни за правилното му разрешаване именно въпросите, свързани с това дали в конкретния случай предложението на прокуратурата е в съответствие именно с цитираните в жалбата решения на Върховния административен съд и решения на съда от 10.11.2022 г. по дело С-203/21 г. на ЕСПЧ, които всъщност при прочит, както българската съдебна практика, така и приложимата в случая практика на ЕСПЧ, водят единствено до извода, че няма как да бъде ангажирана отговорността на юридическо лице предвид субективното право на защита, което няма как да бъде упражнено едва в развитото пред Окръжния съд по административно производство. Доколкото макар и административно производство, от една страна тълкуването,

включително и в цитираните решения на българския съд е, че производството по чл. 83а от ЗАНН, не е типичното административнонаказателно производство, което се развива като административнонаказателен характер, а на практика представлява наказателно производство, макар и можем да го приемем за квази наказателно производство, доколкото действително по българското наказателно право не предвижда осъществяване на наказателна отговорност спрямо юридическо лице, но от друга страна тълкуванието е, че това не е типичното административно наказателно производство и всъщност става въпрос не за типичния случай на налагане на имуществена санкция на лице, което не е изпълнило никакви свои задължения към установен нормативен акт, към определени други случаи, каквито са мнозинството от случаите на административнонаказателното производство, а всъщност става въпрос за ясно стриктно определено производство по налагане на имуществена санкция на юридическо лице, доколкото по българското законодателство друга санкция при такива предпоставки не би могла да бъде наложена, но няма как да приемем, че налагането на такава санкция при стриктно определени рамки, при положение, че няма спор, че се приема определена имуществена облага, която да е резултат от извършено престъпление, признато за такова с влязъл в сила съдебен акт, няма как да бъде осъществено субективното право на защита на юридическото лице, доколкото всяко юридическо лице също има според българското и европейското право равнопоставено с физическото лице право на защита.

В случая нито можем да приемем, че призналият се за виновен и сключил споразумение негов представител е представлявал юридическото лице наравно със себе си в развитото наказателно производство, нито пък законният представител на юридическото лице бидейки конституиран в рамките на същото производство, в което е било постигнато споразумението, т.е. е признато престъплението за такова, е бил в качеството на свидетел, а не в качеството на представител на юридическото лице или в някакво качество, което да можем да приемем, че признавайки никакви обстоятелства в качество на свидетел, той същевременно е и признал и това в качество на законен представител на юридическото лице. Така единият представител на юридическото лице защитава своите лични интереси, другият има задължение според закона не да защитава себе си, а да бъде свидетел, т.е. да не затаява никакви факти и обстоятелства относно престъплението и при прочит на цялостното споразумение съобразно и съдебната практика, единственият извод, който се налага, е, че няма как да бъде осъществена субективна защита на юридическото лице предвид факта, че никой не е заявявал правно значима воля като негов представител в рамките на предварително производство. Следователно, а и при стриктните рамки, в които се развива производството пред Окръжния съд, така нареченото административнонаказателно производство, правото на защита на юридическото лице не е имало реално никаква процесуална възможност да бъде осъществено.

На второ място, въпреки че в хода на административното производство от страна на юридическото лице беше направено възражение, то не беше прието от първоинстанционния съд, но аргументи защо не беше прието, след като в самото определение на БОС от 17.07.2023 г., с което се поставят за разглеждане същите тези въпроси, аз не намерих в съдебния акт и считам, че в този смисъл нямам обосновка защо се повдигат тези въпрос, които са от съществено значение, след което те не намират разрешение.

На следващо място, относно облагата. Ние оспорвахме като страна в административнонаказателното производство тази облага, като начин на определяне на санкцията на юридическото лице. Това по същество кореспондира и с данните в наказателното дело, по което е постигнато споразумение. Там също се обсъжда, че доколкото става въпрос за стоки, които представляват неточни копия или близки до тях, или чисто фалшифицирани копия, такава облага не може да бъде приета в този размер като действително точна и в съдебната практика често се срещат именно мотиви в сходни случаи, че при фалшифициране на стоки облагата като стойност е трудно изчислима. Това също като факт е послужило и като основание на Районния съд по наказателното дело, да не определи никаква глоба или друга имуществена санкция в конкретния случай спрямо виновното лице, което е признало вината си.

На следващо място, именно поради това становище беше претендирано от особения представител в първоинстанционното дело възнаграждение, несвързано с размера на санкцията. При положение обаче, че вече има наложена такава, аз ще претендирам възнаграждение вече основано на размера на санкцията, предвид обстоятелството, че чл. 18, ал. 2 от Наредбата за адвокатските възнаграждения, предвижда при наложена санкция да бъде определено именно такова възнаграждение, предвид вземане на размера на санкцията, която е наложена, за разлика от самото административнонаказателно производство пред първата инстанция, в което такова не е било наложено. В резултат на което, моля да бъде уважена жалбата предвид изложените в нея съображения и акцентите, които поставих, които не изчерпват изцяло спорните въпроси, но мисля, че не би следвало въобще подобно производство да бъде провеждано по такъв начин предвид общите принципи на българското право за законоустановеност на нарушението и на наказанието, които при липсата на право на защита в случая в това производство, аз намирам за компрометирани.

Моля да бъде отменено решението на база на тези съображения, както и съображенията по същество, които вече засегнах относно размера. Претендирам размер на разноските – възнаграждение на особеният представител на юридическото лице в размер на 6940 лв., които се явяват минималния размер на такова допустимо възнаграждение, предвид чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съдът се оттегля на тайно съвещание.

Съдът след тайно съвещание, счете делото за изяснено и обяви на страните, че ще произнесе решението си в предвидения от закона срок, за което съгласно чл. 340, ал. 2 от НПК, ще се съобщи писмено на страните.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание.

Заседанието приключи в 11.50 часа.

Председател: _____

Секретар: _____